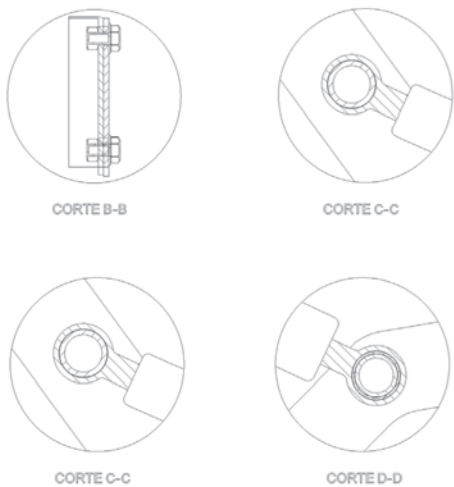

MIÉRT ÉPPEN SUDACA?

Interjú Fermín
Indavere
formatervezővel

A DÉL-AMERIKAI DESIGN MINAPI SIKERÉT EGY SUDACA NEVŰ ELEKTROMOS MOTOR HOZTA, AMELYNEK PROTOTÍPUSÁT A 27 ÉVES ARGENTIN FORMATERVEZŐ, FERMÍN INDAVERE ÉS CSAPATTÁRSAI, GUILLERMO CALLAU, MARIANO FILIPPINI, FEDERICO FERREYRA, KÉSZÍTETEK EL BUENOS AIRESBEN. A MOTOR VEZETŐ TERVEZŐJÉVEL, FERMÍN INDAVERÉVEL SOÓS BORISKA BESZÉLGETETT.

Tavaly hoztátok létre a Sudaca névre keresztelt motort. Már számos újságban és blogon, de televízió és rádióműsorokban is hallani lehetett rólatok, még Európában is. Hogyan született meg a motor és mivégre ez a hirtelen jött siker?

A motor igazából a diplomamunkám, amelyet a Universidad de Buenos Aires formatervező szakos hallgatójaként, egy négyfős csapat tagjaként készítettem el. Egyszerűen vizsgamunkának szántuk, de természetesen jól átgondoltuk, hogy végül is mi és milyen legyen. Szeretünk volna egy olyan terméket létrehozni, ami az emberek mindennapjait segíti és mindenekelőtt környezetbarát. Így esett a választásunk egy elektromos motorra, amit Sudacának neveztünk el.

Mit gondolsz, miért lett ennyire sikeres ez a projekt? Miért lett több, mint egy iskolai feladat? Meglepett titeket a nagy érdeklődés?

Az, hogy ekkora hírnévre tettünk szert, mindenképpen meglepő. Egyáltalán nem voltunk rá felkészülve, de természetesen nagyon örülünk neki. Egy egyszerű facebookos oldal indított el mindent, itt talált meg minket egy argentin designblog, de a sikerhez mindenképpen hozzájárult Caro Patlis fotós, aki gyönyörű képeket készített a motorunkról. Már nem csak Argentínában, de egész Dél-Amerikában szerepeltünk különböző műsorokban, sőt, már Európa több országában is ismerik a munkánkat. Ez nagyon nagy dolog. Azért nem számítottunk ekkora hírverésre, mert nagyon ritka Argentínában,

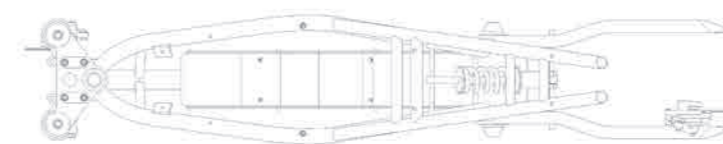
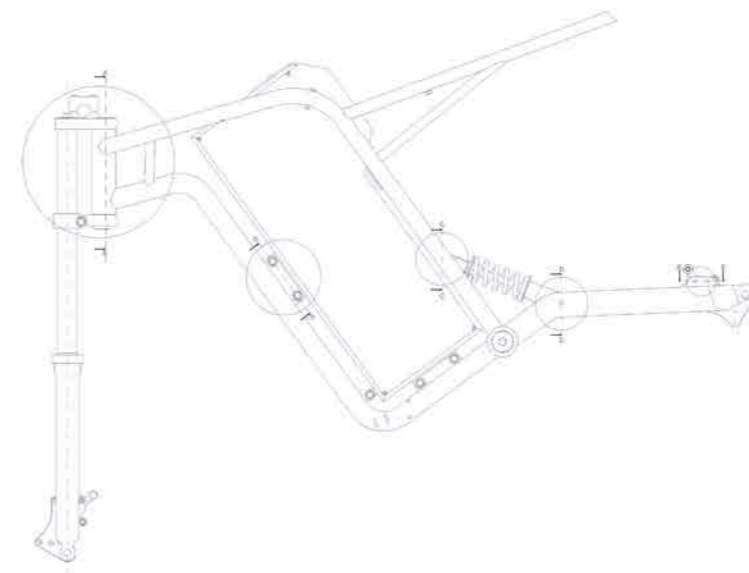
hogyan egy egyetemi projekt egyáltalán publicitást kap. A motor sikerét viszont értjük: valószínűleg tényleg sikerült egy piaci rést kitöltenünk a Sudacával. Tudni kell, hogy Buenos Aires hatalmas, 14 milliós lakosú metropolisz, a városi közlekedés is ehhez mérten kaotikus és elképesztően fásaszító. Órákat várakoznak az emberek a dugóban a tömegközlekedés járatain, a saját autójukban ülve, ezzel nagyon sok idő és energia vész el, márpedig az embereknek mozogni kell, menni, dolgozni, tanulni, eljutni bárhova, kényelmesen és időben. De Buenos Airesben ez szinte lehetetlen. A motorunk erre kínál alternatív lehetőséget: elektromos, tehát kíméli a környezetet, könnyű szerkezetű és könnyen használható, a hétköznapi távok megtételére abszolút ideális. A kivitelezése során pedig arra is gondoltuk, hogy ne csak a vagyonosok vehessék meg maguknak, vagyis a piacon olcsónak számít, így a középosztálynak is könnyen megfizethető.

Miért éppen Sudaca?

Ezt sokan kérdezik tőlünk. A *sudaca* szó egyszerűen azt jelenti, hogy „dél-amerikai”, a *sudamericana* szóból ered: a spanyolok ezzel a nem éppen pozitív jelzővel illették az egykor Spanyolországba érkezett dél-amerikai emigránsokat. Mi ezt a pejoratív jelentést szeretnénk volna kiforgatni. A motort egy nemzeti árucikként képeztük el, helyi gyártással és árusítással, olyan termékként, amire büszkén mondhatjuk, hogy dél-amerikai. Az argentinok szívében amúgy is benne van ez a fajta nemzeti büszkeség. Itt ez nagyon fontos, a hovatartozás érzése szintén – sokkal inkább, mint azt Európában tapasztaltam. Egyébként a média felől érkező visszajelzések is azt mutatják, hogy a névválasztásunk szimpátiát keltett az emberekben.

Ha már Európáról esett szó: milyen különbségeket fedeztél fel az európai és a dél-amerikai design között? Tanultál egy évet Európában. Mit tapasztaltál?

2012-ben egy évet töltöttem ösztöndíjjal Milánóban, a Politecnico de Milano formatervező szakán. Óriási élmény volt, mind személyes, mind pedig szakmai téren. A milánói egyetemen lenyűgözött, hogy

A tervezőcsapatból (balról): Mariano Filippini, Fermín Indavere és Guillermo Callau

menyire felszerelt és szakmailag naprakész az intézmény. Buenos Aires ebben is sokkal kaotikusabb, részben a sok diák miatt lényegesen személytelenebb az oktatás. A Politecnicóban sokkal inkább figyeltek az egyedi ötletekre és a tanárok is abszolút segítettek.

Miben különbözik szerinted leginkább a két oktatási rendszer?

Alapjaiban más a buenos airesi, itt az egyetem több ezer diákot képez évente, ezzel szemben az európai design iskolák elitképzőként működnek: kevés tervező kerül ki, ugyanakkor az argentin rendszerben tanulókhöz képest sokkal kiforrottabb látásmóddal. Buenos Airesben erre nincs idő, a tanárok feladata ilyen szempontból nagyon nehéz, nem tudnak minden egyes diákra külön odafigyelni. Persze én csak a formatervező szakok működésébe látok bele. Nálunk nem véletlenül ipari formatervezésnek nevezik a szakirányt, mivel sokkal több mérnöki tudást sajátítunk el, ez itt a legfőbb képzési rész, fontosabb, mint például a művészeti képzés, amire viszont Európában fektetnek nagyobb hangsúlyt. Mindez „átjött” a motor tervezésekor és a prototípus le gyártásakor. Mi „élesben”, az iskolában elsajátított mérnöki tudásunk alapján, a házuk műhelyében hajlítottuk, hegesztettük össze a prototípus részeit, míg Európában, az ipar helyzete miatt is, sokkal több lehetőség van a kivitelezéshez külső segítséget hívni. Valahol problémát okozhat később, ha a tervezőt elkényeztetik, de azért igazán örülnék, ha Dél-Amerikában is több lehetőség lenne jó minőségben, olcsón kiviteleztetni az éppen szükséges dolgokat. Sajnos egyszerűen – a politikai helyzet miatt – hiányzik az ipar ebben az országban, ami nagyon megnehezíti a sorozat- és a kisszériás-gyártást. Vannak gyártási módszerek, amelyek Európában alapvetőek és mindenki számára elérhetőek, ám sokszor fordul elő az, hogy az egész dél-amerikai kontinensen nem találsz olyan országot, ahol az ötleted megvalósításához szükséges gépet vagy műszert megtalálnád.

Az elmondottak alapján akkor szerinted „hol terem” a jobb formatervező? Többet ér a szakmai felkészültség, vagy inkább a konceptuális, már-már képzőművészeti gondolkodás viszi előre a dolgokat?

Egyikre sem mondanám, hogy jobb vagy rosszabb. A jó ötlet szerintem többet ér egy szépen kivitelezett, de kevésbé érdekes vagy hasznos tárgynál. Tisztelem viszont a jó ízlést és elismerem, hogy a formatervezés és a divat sohasem elválaszthatatlanok egymástól, de nagyon nagyra értékelem a jól kigondolt mérnöki terveket is, az érdekes találmányokat. Számomra egy formatervező mégis leginkább attól lesz jó és hiteles, hogy problémát old meg, hogy képes tervezéskor totális, globális képet alkotni és felmérni a szükségleteket, majd ezekre optimális választ, megoldást kínál. Én is ezt az irányt szeretném követni. Argentínában is sok probléma van, főleg szociális és anyagi jellegűekre gondolok, amik megoldásában igenis részt vehetnek tervezők, designerek, és a jó ötleteikkel mások segítségére lehetnek.

Néhány folyamatban lévő munkádban is ezzel a látásmóddal élsz. Mesélnél erről?

Igyekszem mindig környezetbarát megoldásokon, újrahasznosításon gondolkodni. A lítiumion-akkumulátorok alkalmazásával a motor tervezését is ebbe az irányba tereltük. A közlekedés-környezetszennyezés aktuális, globális probléma, minden „zöld projekt”, ötlet, segítség lehet a világ jövőjére nézve. Remélem, hogy az éppen folyó tárgyalások hamarosan befektetőket is bevonzanak, akik segítenek nekünk beindítani a Sudaca gyártását. Most elsősorban ezzel foglalkozom, illetve újrahasznosított anyagokból készítek bútorokat, valamint mivel imádom biciklizni, egy mágneses, elem nélküli biciklilámpa-rendszeren is dolgozom. Igyekszem a munkámban is választ adni hétköznapi problémákra, egyszerű és olcsó megoldásokkal. Sokan vannak, akik rászorulnak az apró ötletekre, olyanokra, amelyek jobbat tehetik az életüket. Én, mint tervező igyekszem ilyen apró lépésekkel segíteni.

